616/01

Den 26. marts 2001 blev i sag nr. 53.807:

xxxxx x xxxx xxxxxx
xxxxxxxxxxx x
xxxx xxxx

mod

Tryg-Baltica Forsikring
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstagerne, der har ulykkesforsikringer i Tryg-Baltica Forsikring, klager ved deres repræsentant E.A. over selskabets sagsbehandling.

Klageren Jørn L.

I selskabets skrivelse af 29/9 2000 til nævnet hedder det bl.a.: "Den 26. februar 1999 modtog vi en skadeanmeldelse fra Jørn L. vedrørende en skade, der skete den 13. november 1992. Der var ingen oplysninger om hvorledes skaden skete, men blot en meddelelse om, at skadelidte først nu var blevet opmærksom på, at han havde en heltidsulykkesforsikring. Herefter sendte vi den 6. marts 1999 et spørgeskema til skadelidte så vi kunne få oplysninger om skadens opståen. Vi gjorde samtidig opmærksom på, at kravet kunne være forældet. Den 16. marts 1999 modtog vi spørgeskemaet og kopi af en speciallægeerklæring fra overlæge J.J. af 1. juni 1997. Ifølge Forsikringsaftalelovens § 29 forældes krav om forsikringserstatning i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid. Denne absolutte forældelsesfrist løber uden hensyn til, om forsikringstageren har fået kundskab om kravet og kundskab om, at kravet er forfaldet, jf. Dansk Forsikringsret af Preben Lyngsø, 7. udg., p. 416. Kravet mod en ulykkesforsikring er forfaldet, når tilstanden efter skaden må anses at være stationær, for på det tidspunkt kan en méngrad fastsættes. Efter en gennemgang af speciallægeerklæringen i samråd med vores lægekonsulent, var det vores vurdering, at skadelidtes tilstand var stationær i april 1993, hvor han

ifølge speciallægeerklæringen genoptog sit arbejde i fuldt omfang. Kravet blev dermed forældet i april 1998 efter den 5-årige forældelsesregel. Til støtte for vores synspunkt kan henvises til ankenævnskendelse nr. 37.960, 44.027 og 44.820. Herudover er det vores vurdering, at kravet var forældet med udgangen af 1998 efter den 2-årige forældelsesfrist i Forsikringsaftalelovens § 29. Det fremgår af speciallægeerklæringen, at skadelidte medio 96 måtte skifte job fra kørsel med truck til driftsleder på kontor på grund af skaden. På denne baggrund har skadelidte siden medio 1996 været vidende om, at han havde et krav, og at dette krav var forfaldent, hvorfor kravet skulle have været anmeldt senest ved udgangen af 1998. Vi kan i denne forbindelse henvise til ankenævnskendelse nr. 38. 514. Den 1. juli 1999 meddelte vi derfor skadelidte, at kravet var forældet i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29. Den modtagne klage giver os ikke anledning til at ændre vores afgørelse, idet vi fastholder, at krav om erstatning mod ulykkesforsikringen var forældet på anmeldelsestidspunktet den 26. februar 1999, såvel efter den 5-årige forældelsesregel, som efter den 2-årige forældelsesregel i Forsikringsaftalelovens § 29."

Klagerens repræsentant har i klageskrivelsen af 6/8 2000 til nævnet bestridt, at kravet er forældet og har til støtte herfor anført, at Arbejdsskadestyrelsen først traf afgørelse den 3/12 1997, fra hvilket tidspunkt forældelsen må løbe. Af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse fremgår bl.a.: "Skadens dato .....: 13. november 1992 ... Vi har i dag truffet afgørelse om varigt mén og tab af erhvervsevne i Deres sag. Vi vurderer, at Deres mén som følge af skaden er 5 procent. Det betyder, at De vil få udbetalt en erstatning på 18.123 kr. I vedlagte folder kan De læse nærmere om beregningen af erstatningens størrelse. Vi har desuden vurderet, at Deres erhvervsevne er nedsat med mindre end 15 procent som følge af arbejdsskaden. Der kan derfor ikke udbetales erstatning for tab af erhvervsevne efter loven om arbejdsskadeforsikring. Afgørelserne er truffet på grundlag af de lægelige og sociale oplysninger, der er indhentet. Vi har ved afgørelsen om mén lagt vægt på, at De har følger efter forvridning af nakken i form af smerter men med normal bevægelighed."

Klageren stiller sig endvidere i skrivelse af 8/10 2000 uforstående over for, at selskabet anser, at tilstanden skulle være stationær i 1993. Klageren har bemærket, at han har forsøgt sig med flere jobs, men at han endnu ikke har fundet et, han kan magte af hel-

bredsmæssige årsager.

Den speciallægeerklæring, som selskabet har henvist til, til støtte for, at klagerens helbredstilstand var stationær i 1993, har bl.a. følgende indhold: "**Resume:** Skadelidte er en 40-årig mand som 13.11.92 på sin arbejdsplads med grabben på den gummiged han kørte rammer portrammen, som rager knapt 4 cm over niveau i gulvet. Ved uheldet mister skadelidte bevidstheden i ca. 10 minutter. Da han vågner finder han sig liggende med hovedet på førersædet og kroppen liggende på en måde, som indicerer at han er kastet rundt i førerkabinen. Skadelidte bløder fra næse og mund og har straks kraftige nakkesmerter. Bliver samme dag us. på skadestuen med rtg. af columna cervicalis uden at der er fundet tegn til fractur el. luxation. Behandles med halskrave og da symptomerne vedvarer bliver skadelidte behandlet hos fysioterapeut i en længerevarende periode. Skadelidte er sygemeldt frem til april 1993. Han genoptager her arbejdet, men har fortsat ret mange smertegener op ad dagen fra nakken og da symptomerne vedvarer må han i 1996 ophøre med lagerarbejdet og i stedet får han arbejde på kontor i virksomheden, hvilket resulterer i en betydelig lønnedgang. Også dette arbejde medfører dgl. nakkegener hos skadelidte ligesom nakkegenerne har medført betydelig indskrænkning i skadelidtes fritidsaktiviteter. Uden kendt årsag har skadelidte fra sommeren 1996 udviklet symptomer fra højre arm nu i form af intermitterende paræstesier til de 3 radiale fingre. Rtg.us. i form af myelografi og CT-scanning af columna cervicalis har ikke afsløret tegn på cervical discusprolaps el. anden form for nerverodpåvirkning."

Klageren Jonna L.

I selskabets skrivelse af 29/9 2000 til nævnet hedder det: "Jonna L. faldt ned ad en trappe på sit arbejde den 23. april 1999 og beskadigede højre underarm. Tvisten vedrører nedsættelse af forsikringssummen på grund af fareforøgelse (pro rata erstatning). Jonna L. ulykkesforsikring er tegnet ud fra hendes oplysninger om, at hun var dagplejemoder, og på denne baggrund betalte hun 0,50 kr. pr. 1000 kr. med progression og ekstraskala I samt et generelt præmietillæg på 9,65% i alt 0,55 kr. pr. 1000 kr. i forsikringssum ved invaliditet. Vi modtog den 15. juni 1999 en skadeanmeldelse, hvoraf det fremgik, at skadelidte den 23. april 1999 kom til skade på sit arbejde, som fabriksarbejder på en pølsefabrik. ... Idet Jonna L. ikke havde givet os meddelelse om ændringen af sit erhverv, skrev vi den 17. juni 1999 til hende, at skaden var dækningsberettiget og at

en eventuel erstatning ville blive udbetalt ud fra en nedsat forsikringssum på 234.000 kr. som var forholdsmæssigt beregnet mellem den præmie hun skulle have betalt som arbejder på en pølsefabrik og den præmie hun havde betalt som dagplejemoder. Følgende fremgår af vores fareklasseregister og præmieoversigt:

1. Dagplejemoder:
   Fareklasse 1, med progression og ekstraskala I
   Præmie 0,50 kr. + 9,65% i alt 0,55 kr. pr. 1000 kr. i sum
   Invaliditetssum på ulykkestidspunktet 971.761 kr.

2. Pølsefabrik, medarbejder
   Fareklasse 5, kan ikke tegnes med progression og ekstraskala I
   Præmie 1,60 kr. + 9,65% i alt 1,75 kr. pr. 1000 i sum
   Nedskreven sum på ulykkestidspunktet (971.761 kr. x 0,55 kr. : 1,75 kr.) 305.411 kr.

Vi havde desværre i brev af 17. juni 1999 oplyst skadelidte, at forsikringssummen blev nedsat til 234,000 kr., men den korrekte forsikringssum er, som ovenfor anført 305.411 kr., og en eventuel erstatning vil naturligvis blive beregnet ud fra dette beløb. Den modtagne klage giver ikke anledning til at ændre vores afgørelse om at forsikringssummen skal nedsættes i overensstemmelse med forsikringsbetingelsernes § 4 og Forsikringsaftalelovens § 121. Dog beklager vi naturligvis, at den nedsatte forsikringssum ikke var beregnet korrekt."

Klagerens repræsentant har hertil i klageskrivelsen til nævnet anført, at Jonna L. alene havde arbejdet som fabriksarbejder i 4 dage, da ulykken indtraf. Klageren har endvidere i skrivelse af 8/10 2000 til nævnet påberåbt sig, at fabriksarbejdet bestod i at sætte etiketter på færdigpakkede pølser, hvilket var et helt ufarligt job. Klageren har endelig bemærket, at ulykken skete ved, at hun faldt på en trappe.

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.: "**§ 4** *Anmeldelse af forandringer* Enhver ændring i arten eller omfanget af forsikredes beskæftigelse skal uden ophold anmeldes til selskabet, der da træffer bestemmelse om, hvorvidt og på hvilke vilkår forsikringen kan fortsætte. Er sådan anmeldelse ikke sket, hæfter selskabet i skadetilfælde kun på de vilkår og i det omfang, i hvilket det mod den aftalte præmie ville have fortsat forsikringen, hvis forandringen havde været det bekendt."

Nævnet udtaler:
Nævnet har gennemgået sagen og finder på det foreliggende grundlag at måtte lægge til grund, at Jørn L. har haft kundskab om sit eventuelle krav og om, at det er forfaldet, på et sådant tidspunkt, at et eventuelt krav ved anmeldelsen er forældet i henhold til forsikringsaftalelovens § 29.

For så vidt angår Jonna L. udtaler nævnet følgende: Selskabet har som udgangspunkt ret til at opkræve den præmie, selskabet finder rigtig for en given risiko, og nævnet kan lægge til grund, at selskabet beregner sig en højere præmie for en forsikret, hvis erhverv er fabriksarbejder, end for en forsikret, som er dagplejemor.

Nævnet finder, at det med tilstrækkelig klarhed fremgår af forsikringsbetingelserne § 4, at enhver ændring i arten eller omfanget af forsikredes beskæftigelse kan anses for en fareforøgende omstændighed og derfor skal meddeles selskabet, hvis man ikke vil risikere at miste eller få nedsat erstatningen som følge af fareforøgelse. Når dette ikke er sket, kan nævnet herefter ikke kritisere, at selskabet ved beregningen af erstatningen i forbindelse med ulykkestilfældet har anvendt reglerne om pro rata erstatning i forsikringsaftalelovens § 121, stk. 2. Selskabet findes herefter at være berettiget til at beregne erstatningen som sket.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen